

BUTLLETI

D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA DE PARIS

Gener del 1953.

Presentació

Numero 1.

Sovint, per part de diferents amics, se'ns ha fet remarcar la manca d'informació sobre les activitats del Partit, les dificultats amb que es topa per a la sol·lució del nostre problema i les possibilitats existents.

Conscient d'això, el Consell Departamental del Sena, en la seva darrera reunió va constatar la necessitat d'una relació més estreta amb els militants per a que estiguin assabentats del què passa i puguin donar així llur opinió, que el Consell Departamental transmetrà als organismes corresponents.

Per tal que el diàleg sigui més fructífer, el Consell prengué l'acord de celebrar regularment Assemblees Informatives en les quals amics nostres ens facin conèixer llur opinió en referència als problemes polítics, socials, econòmics o culturals que ens interessin.

A l'iniciar aquestes Assemblees, hem cregut que el Secretari General del Partit havia d'ésser la primera de les persones que vinguin a exposar llur pensament. En mesos successius altres amics ocuparan aquest lloc i així els nostres militants i amics tindran una opinió clara de la situació i de les perspectives, bones o dolentes, del moment present.

Es decidí, també, publicar un BUTLLETI interior (nexa d'unió dels militants i amics d'Esquerra Republicana de Catalunya de París i Departaments limitats del Sena) per a informar-los dels aconteixements i de les reaccions que regularment es produeixen a casa nostra i a arreu del món.

Dissabte, dia 14 de febrer, a les 9 del vespre

a la SALA LANCY (rue Lancy - metro REPUBLIQUE)

ASSAMBLÉE INFORMATIVA

en el curs de la qual

Josep TARRADELLAS

parlarà de : Per una
POLÍTICA NACIONAL

Els militants, simpatitzants i amics d'Esquerra Republicana de Catalunya, son cordialment invitats a assistir a aquestes Assemblees Informatives.

A més de les informacions, el Butlletí publicarà un comentari sobre la situació. Ens plau fer avinent que les nostres pàgines estan llargament obertes als militants del Partit. Degut, però, a la nostra pobresa de mitjans, els articles que se'ns enviïn han d'ésser curts, màxim dues pàgines.

Es criteri nostre no publicar, però, atacs a forces, organismes o institucions que lluitin per l'enderrocament del franquisme.

Creiem que entre nosaltres ja s'ha destruït prou i que ha arribat l'hora de construir solidament si volem efectuar una veritable acció contra el règim que impera a casa nostra.

(segueix pàg. 2)

informacions

La premsa francesa i exiliada ha parlat abastament de l'ocorregut a l'UNESCO per tal de que nosaltres vulguem insistir en aquest fet. A l'efecte, però, de situar el més clarament possible la situació actual dels dirigents

del règim franquista i demostrar així l'aberració que representa el que un règim totalitari i anticultural com ho es el de Franco hagi entrat en el que havia d'ésser el temple de la Cultura, donem avui un extracte del comentari que el Butlletí d'Informació del Govern francès publica referent a les tendències actuals del franquisme. Això per tal que els que hagin pogut creure en la "democràcia" franquista es donin compte que Franco i els seus continuen igual com quan ajudaven els nazis.

Heus aquí el text francès:

"La premsa espanyola ha celebrat com un doble triomf l'admissió de l'Espanya a l'UNESCO i la revisió de l'acord de 1945 relatiu a la zona internacional de Tanger.

El vot de la conferència general de l'UNESCO fou anunciat com una de les més considerables victòries del general Franco...

...En el pla interior, la reunió del primer Consell Politic de l'Organització Sindical espanyola ha permès a la Falange d'afirmar de nou els principis del Moviment i de recordar a l'Estat que aquest havia de continuar recrutant els seus agents entre els quadres de la Falange.

Els discursos i els articles permeten d'entreveure la naturalesa de l'oposició a la que ha fer front la Falange i les tendències desviacionistes que existeixen al si de la mateixa. Es tracta sobretot d'advertir els monarquics per tal que aquests abandonin llur idea d'un retorn de la Monarquia liberal. La Falange ha tingut interès en afirmar el caràcter permanent del franquisme: i no importa quin successor a la més alta Magistratura de l'Estat haurà, per tal d'ésser intronitzat, acceptar les lleis fonamentals del regim actual. Per assegurar aquesta permanència la línia política serà inflexiblement mantinguda.

...Dins l'organització sindical hi ha aparegut una tendència tendint a alliberar els sindicats del domini de llurs caps, designats avui dia, pels poders públics i proposats per la Falange. Es voldria anar a l'elecció de "representants autèntics" dels patrons i dels obrers. Els òrgans de la Falange han denunciat immediatament "la desviació que consisteix en preconitzar un excessiu respecte de les fórmules electorals d'aparença democràtica".

...El Consell Politic ha tingut com a objectiu l'afirmar la subordinació del Sindicalisme Nacional al Secretariat General de la Falange, representada al Govern mitjançant un Ministre;

...El Delegat Nacional "jefe" de tots els Sindicats va afirmar "el caràcter polític del sindicalisme únic"... En el seu discurs, el General Franco, que no va assistir al Congrés, va afirmar igualment que "el sindicalisme nacional constitueix la base del règim polític espanyol!" "La revolució franquista, digué, ha renegat definitivament la mentida del sistema democràtic que continua enganyant altres nacions!"

I, preguntem nosaltres, si són tan antidemocràtics, perquè busquen a integrar-se a la democràcia occidental i perquè aquesta no té en compte el caràcter totalment totalitari del franquisme?

PRESENTACIO (vé de la primera pàgina) En el passat tots hem tingut equivocacions i fracassos. Procurem, doncs, mirar vers el perill i tanquem el període de les nostres lluites fratricides. L'exemple de seny i de responsabilitat, que no hem donat massa sovint, fem que sigui el que ens guiï en la lluita contra l'enemic principal de Catalunya: el règim franquista. Si aconseguim això serà aquesta la victòria més important que podrem oferir als nostres germans que a l'interior i a l'exili esperem impacientment que la pau i la llibertat imperin a la nostra terra.

Després de l'admissió del franquisme a l'UNESCO...

"La Gazette de Lausanne" ha publicat dos interessants articles del senyor F. Jotterand sobre aquesta qüestió: Heus aci uns curts extractes:

"Es que potser encara val la pena de parlar de l'UNESCO? La Conferència General començada en un ambient d'entusiasme amb les banderes flamejant al vent i amb himnes a la llibertat, va acabar amb el soroll apagat de les conversacions dels passadissos. El director general Sr. Torres Bodet va presentar la dimissió i no ha estat el sol que ho ha fet. L'admissió d'Espanya ha provocat un greu malestar que encara continua..."

"La qüestió espanyola va posar de relleu les dificultats que sorgien per a l'aplicació del principi de col·laboració universal... El primer país que va oposar-se a l'admissió fou la Iugoslàvia de Tito. Però en aquest país, segons sembla, no existeix cap oposició entre la cultura nacional i l'Estat..."

"Si una cinquantena d'organitzacions han protestat contra l'admissió d'Espanya es que per elles la cultura espanyola es la cultura dels exiliats. Pau Casals ha parlat de la persecució de que son objecte els catalans al impedir-los-hi parlar llur llengua i de poder-se servir d'ella per a escriure. Altres han anomenat a Garcia Lorca, Picasso, Clavé, músics, pintors, poetes..."

"Però els que han votat han estat els Governos i no les Comissions nacionals. ... Ara l'UNESCO segueix el seu camí d'una manera vacil·lant sota la direcció d'un Director general interin..."

I pensar que hauria estat tan fàcil d'evitar tot això si s'haguess deixat el franquisme a la porta. Però es veu que el món actual prefereix les dificultats innecessàries que no pas complir el deure que la democràcia i la justícia els hauria d'obligar a tenir.

Un príncep sicilià reclama a la O.N.U. ... LES BALEARS.

El Príncep Emmanuel, de la família siciliana De Paterno, reclama que li siguin reconeguts els seus drets a ésser rei de les Balears. Segons el "Giornale d'Italia" aquest aspirant a rei ha adreçat un memorandum a la O.N.U. en el que tracta de fer valer els seus drets concedits, segons ell, a la seva família durant la dominació "espanyola" a Sicília.

Ens sembla que aquest príncep està de broma... si crou aconseguir res.

Madrid té la llengua bruta...

Diu un periòdic de Madrid: "A Madrid es parla malament. Les paraules barroeres, els vocables bruts o irrespectuosos, desde la incorrecció intolerable fins a la blafèmia, poden sentir-se en mig del carrer o en llocs públics, encara que hi hagi senyores presents o be, el que es més greu, en presència d'infants."

El periodista "Chispero" afirma que Madrid es un dels pobles del món on hi existeixen i on es tolera un gran nombre de "malparlats" i que, gairebé sense excepció, es pot dir que l'home que parla grosserament en públic, fatalment es comporta, inclús en els seus detalls més mínims, com un inurbanitzat, un bàrbar i un pessimament educat".

Com pot comprovar-se, l'educació franquista deixa molt que desitjar. No ens estranya si tenim en compte que un gran nombre de les escoles creades per la República, serveixen d'allotjament a la "Guardia Civil!"

E
S
P
E
C
I
A
L

Com tots els nostres amics saben, fins fa molt poc temps el nomenament de Degà dels Col.legis d'Advocats era una qüestió de Govern central, el qual, sense tenir en compte els desitjos dels advocats, designava a la persona que creia més adicta al règim. Darrerament, però, el Govern franquista ha volgut donar la sensació que la "democràcia" existia i va permetre que en els Col.legis d'Advocats es celebrassin eleccions... De cop i volta, a la major part de Col.legis, tots aquells que estan en disconformitat amb el règim -per les causes que siguin- varen intentar presentar una candidatura que tingués certes possibilitats de triomfar enfront de la del candidat governamental. Un exemple típic d'aquesta lluita es el succeït a Barcelona. Heus ací el que en diu un corresponent d'una agència de premsa:

"No es fàcil resumir els diversos incidents i els diferents factors que varen precedir les eleccions del Col.legi d'Advocats de Barcelona. Cal dir que si bé en aquestes eleccions hi hagué una marcada intenció política, també es veritat que no varen faltar certes reaccions personals així com qüestions d'interessos.

"Hi havia, en primer lloc l'interès personal del Degà Condominas que estava disposat a fer tot el que fos necessari per a ésser elegit. Condomines, que havia estat nomenat fa un any i mig quan el Degà Simarro passà a l'Alcaldia) va preparar la seva elecció febrilment i això va donar-li un avantatge inicial d'importància, aconseguint des del primer moment l'apui de la majoria de la Junta de Govern (Trias de Bes, Octavi Saltor, Jover, Arderius, etc) així com la diferents advocats de prestigi.

Més tard, un grup de joves de la Lliga va decidir donar un caràcter polític a la lluita i va buscar un candidat que pogues -en aquest moment- tenir caràcter antigubernamental, pensant que aquest podria ser molt bé l'ex-ministre Joan Ventosa i Calvell. Aquest va acceptar i la seva candidatura va ésser presentada per més de tres cents advocats entre els que hi figuren J.M. Aguirre Planas, Anguera de Sojo, J.M. Trias de Bes, Jaume Carner Sunyol, Carles Eguilior Ferrer, J.L. Caminde Cortejarena, Santiago Gubern, Victor Iturrioz, Tristan La Rosa, Lluís Duran i Ventosa, J.M. Nadal, L. Puig de la Bellacasa, Carles Pi-Sunyer-Díaz, Joan Raventos Carner, els tres germans Rodés, Frederic Rahola, C. Ruiz de Larramendi, Narià Rubio i Tuduri, Xavier Ardizu, Ferran Trias, Pau Vila, Santiago Zuloaga, i molts altres.

Malgrat el nom de Ventosa no es pot pas dir que la lluita fos entaulada entre la Lliga i els franquistes puix que la situació va anar evolucionant amb una confusió evident.

Del costat de Condomines, resultava que aquest havia tingut l'habilitat de juntar al seu nom el de Joan de Deu Trias de Bes, ex-militant de la Lliga així com a Ferran Domènech Carbonell, representant dels partidaris del Consultori Jurídic gratuït. En canvi per part dels partidaris de Ventosa no hi va haver manera d'entendre's clarament per a la candidatura. Tant és així que els que acompanyaven a Ventosa en la llista foren Octavi Blajot antic regidor de la Lliga i Bertran Florez, ex-falangista amb el qual els promotors de la candidatura Ventosa tenien molts contactes.

En vista de l'avantatge que portava el grup Condomines, els partidaris de Ventosa, intentaren aproximar-se als monàrquics i al grup d'Esquerra. Tant els monàrquics com els de l'Esquerra volien concretar les posicions i que hi haguessin certs noms a la candidatura que fossin una garantia per al pervindre. Davant les dificultats sorgides per a l'entesa, aquestes negociacions no donaren resultats concrets.

Davant de la mala fe de certs amics de Ventosa al no voler acceptar cap condició un nombros grup de l'Esquerra es va separar de l'entesa així com ho feren un bon nombre de monarquics entre els quals sembla hi havia en Muntanyola, Masoliver, Tristan de la Rosa i Vila San Juan. No obstant aquesta separació, al final i en vista del perill de que Condomines guanyés massa fàcilment, els monarquics decidiren votar per Ventosa i els de l'Esquerra només ho foren per una part de la candidatura.

Ventosa i els seus amics foren violentament atacats pel Director de "La Vanguardia", en Galinsoga, l'anticatalanisme del qual es de sobres conegut. La candidatura Condomines, mentrestant estava apoiada fortament i es feu una forta pressió sobre els advocats de Falange, dels Sindicats, de l'Ajuntament, de la Diputació i de les empreses interessades en manetnir bones relacions amb el règim, per tal de que aquests la votessin sense cap excepció.

Finalment, inclús certs advocats que havien signat la petició de Ventosa es decidiren a votar la candidatura oficial de Condomines i altres no volgueren barrejar-se ni fer-se complices de la maniobra de l'antic líder de la Lliga recordant-se que el Sr. Ventosa havia col·laborat estretament amb el franquisme i en contra de les institucions autònomes de Catalunya. Tant és així que en una carta feta pública es diu el següent: Si el que es busca es fer obra positiva i de prestigi, es una equivocació haver escollit a Ventosa i Calvell. Fa molts anys que no fa d'advocat i tothom el té massa considerat com a polític avantatgista per tal de que pugui fer vibrar les noves generacions. S'hauria estat molt més encertat en escollir un nom de prestigi com n'hi ha entre els firmants de la petició, per exemple, Massot, Gubern, Caldero, Duran i Ventosa i molts altres.

Pel que es veu, doncs, fou una falsa tàctica la que impedi la derrota del candidat governamental i això caldrà tenir-ho present en el pervindre. Sobretot si es té en compte que Ventosa obtingué 1.175 vots i Condomines arriba a tenir-ne 1.271. L'exemple, però, que ens dona aquest cas fa preveure que la lluita a l'interior s'intensifica i que, inclús aquells que en un temps col·laboraren amb el franquisme avui intenten salvar-se de la crema. Si malgrat l'apoi que els falangistes, cedistes, vells radicals i tots els anticatalanistes donaren a Condomines, aquest solament obtingué 100 vots de majoria, això vol dir que ben aviat hi haurà victòries d'importància contra els franquistes de Barcelona.

ATENCIÓ...

Ho diuen ells mateixos...

Per considerar-ho simptomàtic ens plau reproduir tres comentaris publicats en el periòdic EL CIERVO de Barcelona i que ens acaba d'enviar-nos un amic:

OPTIMISMO.— La opinion publica es necesaria en el seno de la Iglesia. El Papa ha hablado mas de una vez de esta necesidad. Y es posible que, ante esta palabra, se hayan rasgado con indignacion algunas vestiduras. Posiblemente las de aquellos que creen incompatible la opinion con el orden. O las de los que se esfuerzan por creer que es imposible la opinion libre, porque los trusts de prensa la moldean a placer. En cualquier caso nos parece que el indignado es un pesimista. Porque no admite la posibilidad de una opinion responsable. Nosotros la admitimos. Y por lo visto, el Papa también... Y a proposito de responsabilidad, se nos ocurre una pregunta: ¿Y esa indignacion? ¿Es responsable esta indignacion?

NUEVO BILLETE DE MIL.- Curioso el motivo del nuevo billete de mil pesetas reproducido ultimamente en los periodicos. Se abrio concurso y uno de los trabajos premiados es éste, tan notable. He aqui el motivo: un fraile predica, vehemente; alrededor de su cabeza una aureola: es un santo. Por lo que se distingue en la borrosa fotografia, un dominico: Santo Domingo de Guzmán, seguramente. Un grupo apiñado le escucha, ángeles con trompeta descienden del cielo. Es intrigante saber que relacion puede tener un santo con un billete de mil pesetas. La unica coherente es la que estos papeles hay que darlos a los necesitados. Pero no es probable que el artista y el jurado pensasen en ello. Pensaron, supongo, en una gloria española: Santo Domingo de Guzmán. De todas formas: ¿Que pinta un santo -español, francés o judío- en un billete de mil?

MERIENDA PARA LAS NIÑERAS.- Un médico de Bilbao ha sorprendido a dos niñeras "desaprensivas". La primera se bebio el biberon del niño. La segunda se repartio con su novio la merienda de un pequeño "que aun no sabia hablar". El susodicho médico ha escrito una carta a las madres de familia en las que les aconseja estar al tanto de la comida de sus niños. Alerta, pues, con las niñeras ! Eso. Alerta con las niñeras. No hay mas que una solucion de compromiso: que también merienden. Porque nada hay tan fastidioso, como ver, con los brazos cruzados, como otro merienda. Se sienten cosquillas en el estomago. Y si, además, el otro no sabe hablar...

No creiem que sigui necessari fer cap comentari a aquestes tres petites notes. Elles soles ja ho diuen prou be tot. La miseria franquista, la no observancia de les indicacions del mes alt magistrat de l'Església Catolica (i això que ells es diuen catolics) i la descarada exhibició de Sants en llocs que no tenen res a veure amb la moneda. Veritablement, ELLS MATEIXOS diuen el que nosaltres podriem propagar.

EL GOBERNADOR DE BARCELONA
VOL ESSER POPULAR...

A Barcelona s'ha comentat abastament el gest del Governador civil, Acedo amb motiu de l'incident ocorregut al Camp de les Corts. Heus aci els fets.

Per causes que encara no s'han aclarit una barrera va trencar-se i un gran nombre d'espectadors va envahir el camp. La policia va intentar impedir-ho apallissant barbarement els espectadors que queien al camp o be que intentaven fugir de l'allau humana que els queia damunt. Entre els espectadors hi havia un Comissari de Policia el qual fou igualment maltractat, potser inclus mes que els altres, puix cada vegada que intentava establir la seva personalitat era apallissat mes fort.

La indignacio fou tan gran per part del public que els crits de protesta i certes accions començaren a fer impressio. Davant del perill que això representava, el Governador Civil que es trobava al Camp baixà ràpidament al mig del terreny per intentar redreçar la situacio. El public, veient això, protestà encara amb mes violencia i aleshores el Governador canvià d'actitud: Intervingué en contra de la policia, donà alguns cops de puny a alguns dels que es trobaven davant seu i finalment els feu formar al mig del camp i els hi feu un discurs tractant-los d'inutills, d'estúpids i de ganduls, entre altres qualificatius. El public aprofità aquest incident per a aplaudir les paraules del Governador i per a apostrofar els guardies encara amb mes violencia. El mes bo del cas es que la premsa de Barcelona gairebé ni ha parlat d'aquest incident, limitant-se a dir que hi haguèren quaranta ferits...

=====
Editat pel Comité Departament del Sena d'E.R.C. - 5 rue Faubourg Poissonnière. PARIS

J. E. R. E. C.
DEPARTAMENTAL SEINE
7, Rue du F^s Poissonnière, 5e Étage
PARIS - 9^e

M^r.

Gardi Arquer

Boite Postale 6

Paris 8^e

IMPRIMÉS